

Младенъ — Първий що излѣзе на срѣща имъ бѣше Стоянъ войвода. Тоя български юнакъ съ своитѣ отбрани момци, противостоява на Турското орѣжие, посредствомъ на различни хитрости, три цѣли мѣсеца. До дѣто най сѣтиѣ въ послѣдно едно сражение изгубва половината отъ дружинитѣ си и си вижда принуденъ да потегли къмъ града.

Петръ (на Слава) — Тукъ той трѣбзаше нему да има голѣма помощъ.

Слави — На негова помощъ излиза князь Владиславъ, а ние оставаме съ царя да вардимъ столицитѣ. Въ първото сбиванне цавский сплѣс ся ранява и пада робъ. Въ тоя случай Стоянъ войвода, люто расналенъ на конь и съ мечъ въ ржжъ, впуска ся като левъ въ безбройното множество Агарянско; распилива го на двѣ части; отъ двѣтѣ му страни падатъ мъртви трупове, и българския юнакъ плава въ кръвта на неприятелитѣ. Тѣй той сматява всичкѣ та турска орѣдия, и избавя княза Владислава отъ робство. При това малкото число на нашитѣ войска неможеше да ся противи за много врѣме на голѣмитѣ неприятелски сили. Зинавъ наша напръгва орѣжието си и слѣдъ мѣсець врѣме Видинъ ся вижда заобиколенъ отъ Турци, Татари и Арапи. Голѣмъ ужастъ побива града. Само при сътствието на царя насърчаваше народа. Обсадата трая шесть мѣсеца. Българскитѣ войскари мжжки защищаваха врѣновитѣ стени. Нъ гладътъ докарва най-сѣтиѣ въ отчаение граждани и военни.

Мирчу (на Младена) — Какъвъ ли е ужасъ бичъ по раззорѣнието на послѣдното ни царство?

Младенъ — Единъ недѣленъ день, рано сѣдъ божественитѣ служба, малч и голѣми всички